Я так страшно змучився, так увесь погнувся
Під ярмом-вагою пережитих літ,
Шо надій відрадних я навіки збувся —
Всіх надій на вільний, на широкий світ.

День не день, а тяжкий прокид серед ночі,
Життя — домовина темна та німа;
І здається часом, ніби круком в очі
Смерть мені сміється, зазира сама.